

na lähhän omnia willefasse toa nurka, posle sedda ees, kes küssib, kas wanna Tawet elus woi surnud!

Üks noor priss naesterahwas uhkes ridis, tener járrel, läks mõda, andis Tawetile pari koppikaid. — „Tännan, kallis preili! Jummal önnistago teid! olgo teil ikka õnne!” — Tawet jääi jälle isseeneneses mótlema: Hea innimenne! sel woiib hea pölli olla, illus maia ja rahha ful. Ja nää, sealt lähwad kaks herrat, igga hommiko nad lähwad ja õhto nad tullewad, egga neilgi kedagi pudo woi olla. Ja seál lähhäb firriko õppetaja, — mis wigga — hea maia, leib murretaa. Kui firjo ilma ello! — Seál tullewad illustre ehhitud lapsed, tüdrufud járrel, — töid wanna Tawetile koppika. „Tännan, hea preili! tännan, tännan!” — Agga täanna posse se laps ühti ni rõmus, ful enne. Agga wist rõõmsam luggo on temmal, kui sellel, kes seál wanfris metakse.

Kaks last weddasid wanfriga üht kahvataand lapsotest. Tawet aitas lastel weddada,

„Ma tännan, wanna,” ütles wiggane laps. „Jätke wanker nattofesseks aiafs seisma, siin on ni illus ja armas! mis illusaste puud kasvwad ja lehvowad, fui armas! — Täanno olgo Reni prauale, et ta wanfrri andis, täanno olgo teile, et teie mind ollete weddanud. — Sedda õnne ja head, mis armas Jesuke mulle laßnud sada!”

Tawet piddi nende lastega föonnelema hakama, agga siis tullid need lapsed taggasí, kes essite ollid läinud, ollid pahha näoga, üks ütles: „Mis siin on! mis siin tehha! passa páaw förvetab, wannad rummalad puud! ei ial sa minna sedda, mis ma tahhan! egga fellegil woi pahhem olla, fui minnul!

Kes sedda piddi arwama, mócles wanna Tawet, et selle lapse luggo willeksam, fui selle wiggase luggo!

Weel mitto ja monda läksid mõda, edvasi ja taggasí, iggaühte panni ta tähhele. Agga nende laste párrast olli temmal paljo móttelda, mitto aega.